

AGS-17

AGS-17 Płamja (Płomień) – radziecki granatnik automatyczny skonstruowany na przełomie lat 60. i 70. XX wieku.

Prace nad granatnikiem z dużym prawdopodobieństwem rozpoczęto pod wpływem amerykańskich granatników maszynowych Mk. 18 i Mk. 19, wykorzystywanych przez amerykańskie siły zbrojne podczas wojny w Wietnamie. Produkcję seryjną AGS-17 rozpoczęto w 1971r, jest to jeden z pierwszych granatników maszynowych produkowanych seryjnie. AGS-17 znalazł się na uzbrojeniu Armii Radzieckiej, a później armii państw powstałych po rozpadzie ZSRR. Poza tym był używany przez niektóre armie Układu Warszawskiego, a w ChRL jest produkowany na licencji. W latach 90. XX wieku opracowano lżejszy granatnik AGS-30 zasilany tym samym rodzajem amunicji.

Opis konstrukcji

Granatnik działa na zasadzie odrzutu zamka swobodnego. Broń strzela z zamka zamkniętego, co oznacza również że nie wykorzystano w nim zasady wyrzutu, umożliwiającą zmniejszenie masy zamka (aby zastosować odrzut zamka swobodnego z wyrzutem, broń musi strzelać z zamka otwartego). Tym samym AGS-17 różni się od wielu innych granatników maszynowych, gdzie bardzo często stosowanym rozwiązaniem jest odrzut zamka swobodnego z

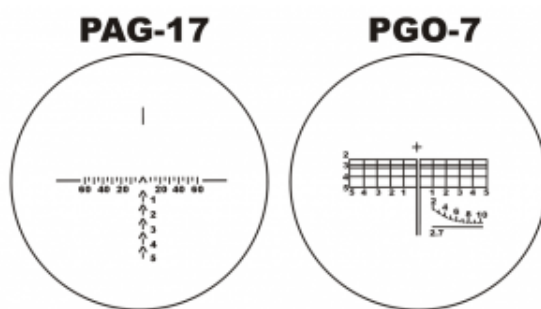
wyrzutem oraz konieczne przy takim rozwiązaniu strzelanie z zamka otwartego. Aby zmniejszyć szybkostrzelność teoretyczną AGS-17 oraz osłabić uderzenie zamka w tylną ściankę komory zamkowej, zastosowano hydrauliczny zderzak umieszczony w zamku. Okno wyrzutowe łusek znajduje się na dolnej powierzchni komory zamkowej. Mechanizm spustowy umożliwia strzelanie z małą (100 strzałów na minutę) oraz dużą (400 strzałów na minutę) szybkostrzelnością teoretyczną.

Amunicja WOG-17M

Granatnik zasilany jest nabojem 30x29B mm z pociskiem odłamkowym WOG-17 lub odłamkowo burzącym WOG-30. Zasilanie prawostronne odbywa się z metalowej taśmy ciągłej na 29 naboi o ogniwkach zamkniętych. Granatnik posiada donośnik przesuwakowy oraz charakteryzuje się dosyłaniem pośrednim. Po prawej stronie komory zamkowej znajduje się stalowa bębnowa skrzynka amunicyjna mieszcząca taśmę na 29 naboi, prawą stronę skrzynki można odchylić aby załadować taśmę amunicyjną bez odłączania skrzynki amunicyjnej od broni. Ładowanie granatnika odbywa się poprzez odchylenie pokrywy donośnika. Zastosowano niewymienną, chłodzoną powietrzem, poprzecznie żebrowaną na krótkim odcinku lufę. Po lewej oraz prawej stronie tylnej części komory zamkowej umieszczono dwa poziome chwytty. Na tylnej powierzchni komory zamkowej, pomiędzy chwytami, znajduje się spust. Broń umieszczono na podstawie trójnożnej SAG-17 (6T8) o regulowanej wysokości. Na górnej powierzchni pokrywy komory zamkowej znajduje się tabela balistyczna. Po

lewej stronie komory zamkowej przymocowano celownik optyczny PAG-17 o powiększeniu 2,7x.

Porównanie siatek celowników PAG-17 i PGO-7 z RPG-7

AGS-17A (A od Awiaconnyj) to wprowadzona do uzbrojenia we wczesnych latach 70. wersja wyposażona w umieszczony na lufie płaszcz wykonany ze stopu aluminium oraz elektrospust. AGS-17A montowany był w otwartych drzwiach śmigłowca transportowego Mi-8 oraz w zasobniku GUV mocowanym pod skrzydłami śmigłowca szturmowego Mi-24. Granatnik występuje również w wersji AGS-17M stanowiącej uzbrojenie wieży okrętowej BP-30.

Państwo	ZSRR
Rodzaj	granatnik automatyczny
Historia	
Prototypy	1969-1971
Produkcja	1971 – do chwili obecnej

Dane techniczne	
Kaliber	30 mm
Nabój	30 × 29 mm B
Taśma nabojoowa	ciągła, 29 nab.
Wymiary	
Długość	840 mm
Długość lufy	290 mm
Masa	
broni	35 kg
karabinu właściwego	18 kg
podstawy	12 kg
wyposażenia dodatkowego	1 kg (PAG-17) 14,5 kg (skrzynka z 29 nab.)
Inne	
Prędkość pocz. pocisku	185 m/s
Szybkostrzelność teoretyczna	50-100 lub 350-440 strz./min
Szybkostrzelność praktyczna	65 strz/min
Zasięg maks.	1700 m
Zasięg skuteczny	1200 m

Rysunki, przekroje:

Strzelanie z AGS-17

Zdjęcia archiwalne:

Czeczenia

AGS-17 zamontowany na wieży BMP-1
 Fot. Vitaly Kuzmin:

